

catalèptic del qual el conveni signat el 1992 entre el Bisbat, l'Ajuntament i el Consell Comarcal, amb l'arbitratge de la Generalitat, no l'ha reanimat en absolut.

Passats uns anys de magra supervivència –i a pesar dels esforços de Florenci Crivillé o dels altres membres de l'actual Patronat–, des del mateix Ajuntament, en absència dels (ripollesos?) membres del «braç eclesiàstic», se'ns informa d'allò que, en bona fe, sembla el més raonable i inevitable: tancar el museu per raons de seguretat (es revela, per la incontestable política dels fets consumats, el risc de la maleïda teulada). A canvi, això sí, hi haurà un projecte museològic que renovarà les estructures obsoletes. I el nou museu serà allò que aquells llunyans patricis, empesos pel seu voluntarisme, haurien somniat: un museu d'abast pirinenc, exemplar de les formes de vida socials preindustrials; serà no un, sinó tres: un complex de discursos museístics ben implicats en el territori i amb una gran capacitat de dinamització de l'entorn; serà la realització harmònica de les iniciatives de la parròquia, junt amb la *pacífica execució dels legítims interessos municipals*; serà el *non plus ultra* dels museus haguts i per haver; serà la síntesi d'iniciatives que durant tants anys no hem gosat tirar endavant (des del museu etnogràfic nacional, passant pel museu de la farga catalana i arribant al projecte *Scriptorium*...); tot això –i encara més– serà el fabulós nou museu de Ripoll... o no serà.

Jordi Mascarella i Rovira

L'hora d'El Pati

Del 14 al 17 de setembre es va celebrar a la Casa de Cultura i a la sala La Planeta, de Girona, la segona edició del Festival internacional de Teatre Amateur El Pati, organitzat per la Diputació de Girona.

Amb prou feines han calgut dues edicions perquè aquesta mostra hagi aconseguit la seva consolidació i la maduresa suficient com per projectar-la al futur, sense complexos i amb l'ambició necessària per convertir-la en un referent destacat dins del circuit internacional. El festival ha guanyat en solidesa –grups de nivell més homogeni, escenaris clars i preparats, organització professional, etc.–, en arrelament a la ciutat –els espectacles al carrer van ser tot un encert– i en utilitat per al teatre amateur de les nostres comarques, principalment per la contribució a desmentir per la via dels fets que «no professional» no significa necessàriament «de menys valor».

Però potser no ens interessa tant de recrear-nos en un èxit que al capdavant tampoc no té per què sorprendre l'organització –que disposa de mitjans, de persones i de marcs immillorables–, ni tampoc entrar a justificar l'existència del mateix festival –en una ciutat i en unes comarques on no anem sobrats de propostes d'aquest tipus–, sinó reflexionar sobre les oportunitats que s'obren a partir d'una experiència que proporciona uns indicadors tan satisfactoris.

Si en la primera edició va quedar clar que haver organitzat el festival havia estat un encert, i que

Actors de Singapur al Festival El Pati de Girona.

Pere Duran

en conseqüència calia donar-li continuïtat i un aixopluc més sòlid, en aquesta segona s'han assentat unes bases definitives sobre les quals caldrà anar construint: l'adaptació dels grups i del perfil de les obres a uns criteris coherents, que poden modular-se en les diferents edicions; la imprescindible pluralitat de països, cultures i llengües; la implicació en l'organització del teatre amateur gironí; la diversitat d'espais escènics, mantenint la funció vertebradora del pati de la Casa de Cultura; la vocació més festiva per damunt d'una orientació més corporativa o «acadèmica» del festival i de les activitats paral·leles que s'hi organitzen, etc.

A partir d'aquests fonaments –i de circumstàncies temporals concretes, com són les obres que s'han de fer a l'edifici de l'antic hospici de Girona– es poden posar damunt la taula nous reptes i noves propostes. ¿Podem aspirar, per exemple, a implicar-hi no només la ciutat de Girona sinó algunes de les capitals gironines que disposen d'infraestructures teatrals de gran nivell? El teatre amateur gironí, ¿s'hi pot involu-

crar encara més? Quines sinergies es poden buscar entre festival i festival, i també dels grups gironins cap enfora? En el circuit internacional, ¿volem que l'experiència i els resultats d'El Pati siguin un model a seguir?

Hi ha, doncs, camins a recórrer que ens fan albirar un festival més gran i encara millor. Si l'experiència d'aquestes dues primeres edicions hagués estat mediocre, si els esforços destinats haguessin obtingut per resposta el desinterès, avui no ens podríem permetre de somiar què podem ser quan siguem grans; i si això és possible, i és més que la simple il·lusió del primer dia, és perquè hi ha hagut els components necessaris, en qualitat i en quantitat, perquè es produís una reacció.

Definitivament, ja és l'hora d'El Pati.

Carles Puigdemont

Vicenç Ferrer, pare dels intocables

El passat mes d'octubre Vicenç Ferrer, fundador de RDT (Rural Development Trust) a l'Índia i impulsor de la fundació que porta el seu nom, va visitar Girona. Vicenç Ferrer –o Father Ferrer, tal com l'anomenen els indis– és un home de vuitanta anys amb salut fràgil –té un càncer de pell des de fa temps– però conserva un esperit infatigable.

Si els actes fan els homes, els de Vicenç Ferrer prolonguen la seva existència en un exercici diari d'acció solidària i valenta. Ferrer

té una personalitat impactant. Ha dedicat la seva vida als *dàlits* o intocables de l'Índia, els que no pertanyen ni a la casta més baixa, perquè simplement són «descastats». Treballa en aquest país des del 1957. En una primera etapa com a jesuïta a la zona de Maharastra, d'on va ser expulsat per l'antipatia que suscitava entre la classe adinerada, va patir una crisi personal que el va fer abandonar l'orde i replantejar-se el sistema de distribució d'ajudes. De retorn a l'Índia –aclamat pel poble i respectat per Indira Gandhi–, va instal·lar-se a Anantapur, un districte del sud del país amenaçat per la desertització i la misèria més absolutes. Allà ha consolidat un sistema de desenvolupament integral –sanitari, educatiu, econòmic, ecològic– que es finança amb l'apadrinament. L'organització RDT comprèn una àrea d'uns vint mil quilòmetres quadrats,

LLUÍS SERRAT - EL PUNT

Vicens Ferrer

L'altre president

El dia 15 d'octubre es va celebrar, amb especial relleu, el seixantè aniversari de l'afusellament del president Companys. Una vegada més, l'atenció a la figura del màrtir va fer oblidar que la seva mort comportava l'aparició automàtica d'un successor. Només a Sant Feliu de Guíxols, la nit del dia 14, el president del Parlament, Joan Rigol, va recordar que l'aniversari de la mort de Lluís Companys era també el de l'accés de Josep Irla a la presidència de la Generalitat.

Abans d'assolir aquest cim en circumstàncies tan dramàtiques, el guixolenc Josep Irla i Bosch, fill d'un obrer del suro i nét de pagesos, havia pujat tots els graons possibles de la vida política: alcalde de Sant Feliu, diputat provincial, conseller de la Mancomunitat, diputat a les Corts de l'Estat, diputat al Parlament català. Però aquesta trajectòria mai no ha merescut gaire l'atenció de ningú, i durant molts anys Irla s'ha mantingut en el doble forat negre de la ignorància i de l'oblit.

El recordatori de Rigol es va produir en el decurs de l'acte de presentació del projecte de conversió de la casa natal de Josep Irla en un centre cívic, cultural i social de Sant Feliu de Guíxols. L'Ajuntament, propietari de la històrica taverna, ha signat un conveni amb la Fundació Josep Irla per a la rehabilitació de l'edifici, que tindrà sales d'actes, de reunions i d'exposicions, un centre de documentació i museu i un centre d'estudis sobre el president a l'exili. Que Josep Irla fos un home discret, amb tendència a passar desapercebut, no justifica que la seva memòria sigui colgada pel silenci. Tot el que es faci a partir d'ara serà poc per compensar el llarg període durant el qual la seva figura històrica ha estat passada injustament per alt.

Narcís-Jordi Aragó